

Ο θάνατος ως καθημερινό γεγονός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Μητροπολίτη Antony του Σουρόζ

Θα μαθαίναμε περισσότερα για τον θάνατο εάν μπαίναμε στον κόπο να εξετάσουμε την προσωπική μας εμπειρία. Ο θάνατος μας είναι πολύ πιο οικείος απ' όσο φανταζόμαστε και όλοι είμαστε σε θέση να μιλήσουμε για κάποια εμπειρία «θανάτου» που όμως πολύ απέχει από οποιαδήποτε αίσθηση φόβου.

Κατά μία πρακτική έννοια, «πεθαίνω» σημαίνει «χάνω την αυτοσυνειδησία μου και περιπίπτω σε μία κατάσταση λήθης». Αυτή η προοπτική προξενεί σε πολλούς ανθρώπους φόβο. Κι όμως, ο καθένας από μας παραδίδεται στον ύπνο κάθε βράδυ, βυθίζεται ολοκληρωτικά στη λήθη, χωρίς κανέναν φόβο. Γιατί; Διότι αισθανόμαστε βέβαιοι –σε μεγάλο βαθμό αδικαιολόγητα βέβαιοι- πώς το επόμενο πρωί θα ξυπνήσουμε. Ελπίζουμε ότι το επόμενο πρωί θα ξημερώσει και για μας κι ότι ο ύπνος δεν είναι παρά μία προσωρινή εμπειρία. Ας παραβάλλουμε αυτή τη διαδικασία με εκείνη του θανάτου και της αφύπνισης στην αιωνιότητα. Γιατί στην πραγματικότητα παίρνει κανείς μεγάλο ρίσκο όταν κλείνει τα μάτια και

αποκοιμείται. Δεν υπάρχει πιο επικίνδυνος τόπος από το κρεβάτι μας, αν ακούσουμε την ιστορία του ναυτικού και του βοσκού που συγκρίνουν τους κινδύνους της προσωπικής τους βιωτής. Ο βοσκός επιμένει ότι ουδέποτε θα ριψοκινδύνευε να ζήσει στη θάλασσα. Ο ναυτικός που έχει διαφορετική άποψη ρωτά τον βοσκό: «Πώς πέθανε ο πατέρας σου;» «Πέθανε στο κρεβάτι του». «Κι ο δικός του πατέρας;» «Κι εκείνος στο κρεβάτι του». Και έκπληκτος ο ναυτικός: «Και τολμάς να ξαπλώνεις στο κρεβάτι σου κάθε βράδυ;»

Με αυτή την έννοια αντικρίζουμε τον θάνατο κάθε βράδυ, με εμπιστοσύνη και σιγουριά. Κι όταν αυτού του είδους ο προσωρινός θάνατος δεν έρχεται τόσο εύκολα, καταφεύγουμε ακόμα και σε τεχνητές μεθόδους για να τον συναντήσουμε. Δεν είναι περίεργο που δεν βγάζουμε συμπεράσματα από τα πιο απλά πράγματα στη ζωή;

Αλλά και μ' έναν άλλο τρόπο η εμπειρία του θανάτου μας είναι οικεία, καθώς στη διάρκεια του βίου «πεθαίνουμε» με πολλούς τρόπους. όταν περνούμε από τη βρεφική στην παιδική ηλικία και κατόπιν στη νεότητα και την εφηβεία κι από κει στην ωριμότητα και τα γηρατειά, φανταζόμαστε ότι απλά μεταβαίνουμε από το ένα στάδιο στο άλλο. Κι όμως, εφόσον εξελισσόμαστε, μια σειρά από πράγματα που είχαμε πριν οικειοποιηθεί πεθαίνουν μέσα μας. Γιατί αλλιώς, εάν ως νέοι ή ενήλικες διατηρήσουμε τα χαρακτηριστικά της νηπιότητάς μας, θα γίνουμε παιδαριώδεις. Προκειμένου να αποκτήσουμε την ωριμότητα κάθε επόμενου σταδίου της εξέλιξής μας, πρέπει να αποδεχτούμε ότι κάποια πράγματα μέσα μας πεθαίνουν, τα αποχωριζόμαστε για πάντα. Κι αυτός ο αποχωρισμός μπορεί να είναι μία επίπονη και δύσκολη διαδικασία, κατά κάποιον τρόπο τόσο δύσκολη όσο και ο σαρκικός θάνατός μας. Πολλοί γονείς έχουν παρόμοια εμπειρία: λαχταρούν για το παιδί τους να παραμείνει μικρό αγόρι και στο βάθος ενοχλούνται από τη θέα του νέου ενήλικα που απεκδύεται τη νεότητά του.

Η διαδικασία του θανάτου μέσα στη ζωή μας ακολουθεί κάθε στιγμή. Αυτό οφείλουμε να το συνειδητοποιήσουμε και να το αποδεχτούμε πιο ενεργά. Έτσι, ώστε να φοβόμαστε λιγότερο τον θάνατο ως τελεσίδικη απώλεια. Θα μάθουμε μάλλον να τον θεωρούμε ως αναπόφευκτο μέρος της διαδικασίας εκείνης με την οποία ωριμάζουμε προς την πληρότητα της ζωής.

Πηγή: isagiastriados.com